

121

Ἐξιοζήτῃς δι' αἰῶνα
14. Ἐπιπέτῃς ἰατρῆς

Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ

« Προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν
οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν δύ-
μαδι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσὶ λύκοι
ἀρπαγῆς »

(Ματθ. Ζ' 15).

SISMANOGLIO
MEGARO

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1907

428

ΙΩΑΚΕΙΜ

ἐλέφ Θεοῦ

Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης

Ἀριθ. πρωτ. 1989

Ἐντιμότατοι κληρικοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ
Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ εὐλαβέστατοι ἱερεῖς καὶ
δοσιώτατοι ἱερομόναχοι οἱ ψάλλοντες ἐν ταῖς ἐκκλησίαις
τῆς Πόλεως, τοῦ Γαλατᾶ καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς Κατα-
στένου, καὶ τιμιώτατοι ἐπίτροποι καὶ λοιποὶ πάντες
εὐλογημένοι χριστιανοί, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἡμῶν ἀγα-
πητά, χάρις εἴη ἡμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ, παρ' ἡ-
μῶν δὲ εὐχή, εὐλογία καὶ συγχώρησις. Δύο ἱερεῖς
καθολικοὶ, φέροντες τὴν περιβολὴν καὶ τὸ σχῆμα
τῶν ὀρθόδοξων κληρικῶν, μετέβησαν κατὰ τὴν πα-
ρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν ἐν Κοντοσκαλίῳ ἱερᾷ
ἐκκλησίᾳ τῆς Παναγίας τῆς Ἐλπίδος, ἐπὶ προφάσει
θέας καὶ ἀκροάσεως τῆς τελομένης ἀρχιερατικῆς
λειτουργίας· κατὰ τὴν ἀπόλυσιν δὲ ἐξερχόμενοι προέ-
βησαν, ὑπόουλως καὶ ἐν σπουδῇ, εἰς τὴν διανομὴν πρὸς
τὸ ἐξερχόμενον ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὸν προσηλυτιστι-
κοῦ τινος φυλλαδίου, ἐλληνιστὶ γεγραμμένου, φέρον-
τος δὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἔρχου καὶ Ἴδε», ἐν ᾧ, ὑπὸ
μορφὴν διαλόγου, περιέχονται τὰ γνωστὰ ὑποκριτικὰ
τεχνάσματα καὶ σοφίσματα, ὅτι δηλ. ὁ εἰς τὴν πα-
πικὴν Ἐκκλησίαν προσχωρῶν ὀρθόδοξος Ἕλλην δύ-
ναται ἵνα τηρήσῃ τοὺς οἰκείους αὐτῷ καὶ προσφι-
λεῖς τύπους τῆς λατρείας, ὡσεὶ περὶ τῶν τύπων ἦν

ἡμῖν ἡ διαφορά πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, ὅτι οὐδόλως διακινδυνεύει τὸν ἐθνισμόν αὐτοῦ, καὶ τὰ τοιαῦτα. Κατὰ τοῦ δόλου οὖν τῶν τολμητιῶν τούτων προπαγανδιστῶν, οἵτινες, τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην φέρουσιν ἀποτετυπωμένα καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ μετεσχηματισμένη περιβολῇ αὐτῶν, προφυλάσσοντες, ἐκ καθήκοντος ἐκκλησιαστικῆς προνοίας, τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανούς, συνιστῶμεν ὅπως προσέχωσι πάντες ἀπὸ τῶν λύκων τούτων τῶν ἐν σχήματι προβάτων ἐρχομένων καὶ ἀπὸ τῶν ποικίλων πλεκτανῶν καὶ μεθοδειῶν αὐτῶν. Οἱ αὐτοὶ γὰρ προπαγανδιστὰὶ καὶ προσηλυτιστὰὶ ἴδρυσαν καὶ ναὸν ἐν Κοντοσκαλίῳ, κατὰ πάντα ὅμοιον πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους ναοὺς, ἐν ᾧ αἱ ἀκολουθίαι καὶ αἱ λειτουργίαι πρὸς ἑξαπάτησιν τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ τελοῦνται ἑλληνιστί κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἑορτολόγιον τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ὡσπερ γὰρ ὁ πατὴρ τοῦ ψεύδους πειράζων τὸν Κύριον ἔλεγε «ταῦτα πάντα σοὶ δώσω, ἐὰν πεσῶν προσκυνήσῃς με», οὕτω καὶ οἱ τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ ἀγάπης λυμεῶνες οὗτοι, οἱ πειραζόντες καὶ ταραττοντες τὴν διδάξασαν τοὺς πατέρας αὐτῶν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, εἰσὶν ἔτοιμοι καὶ πρόθυμοι ἵνα τὰ πάντα ὑποσχεθῶσι καὶ ἐπιτρέψωσιν, ἀρκεῖ μόνον ἵνα προσκυνηθῇ ὁ τὸν θρόνον αὐτοῦ ὑπεράνω τῆς Ἐκκλησίας στήσας ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης.

Ἄλλ' ὑμεῖς, ἐδραῖοι καὶ ἀκλόνητοι ἐν τῇ πίστει καὶ ταῖς παραδόσεσι τῶν πατέρων, στήκετε καὶ μένετε ἐν οἷς ἐμάθετε καὶ ἐπιστώθητε, εἰδότες παρὰ τίνος ἐμάθετε. Ἀπὸ τῶν τετυφλωμένων δὲ καὶ ἐξεστραμμένων ποικίλω-

νύμων καὶ πολυμόρφων προπαγανδιστῶν τῶν ἐρχομένων ἵνα ἐπηρεάσωσιν ὑμῶν τὴν ἀγαθὴν ἐν Χριστῷ ἀναστροφὴν, στελλόμενοι καὶ ἀποστρέφοντες τὸ πρόσωπον ὑμῶν, δέεσθε τοῦ Κυρίου ἵνα φωτίσῃ αὐτοὺς τε καὶ τοὺς ἀποστέλλοντας αὐτοὺς, ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ ἀγάπης, ἀφ' ἧς ἐξέκλιναν. «Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης δώῃ ὑμῖν τὴν εἰρήνην διὰ παντός ἐν παντί τρόπῳ»· οὐ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. α ς ζ'.

ΕΝ ΜΗΝΙ ΜΑΡΤΙῼ [κδ'] ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΟΣ Ε'.

ΘΡΑΣΥΤΗΣ ΚΑΙ ΑΣΕΒΕΙΑ

Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ 18 Μαρτίου, τελουμένης ἐν τῷ ἐν Κοντοσκαλίῳ ἱερῷ ναῷ τῆς Παναγίας Ἑλληνίδος ἀρχιερατικῆς λειτουργίας μετὰ χειροτονίας πρεσβυτέρου, δύο καθολικοὶ ἱερεῖς, ἐκ τῶν ἐκεῖ που ἐγκατεστημένων, φέροντες τὴν περιβολὴν τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν, προσῆλθον εἰς τὸν ναὸν ὡς ἐπιθυμοῦντες, δῆθεν, νὰ παραστῶσιν εἰς τὴν τελετὴν. Ἐγένοντο φιλοφρόνως δεκτοί. Μετὰ τὸ πέρας ταύτης, ἀναχωροῦντες ἐξήγαγον ἐκ τῶν θυλακίων τῶν δέσμων φυλλαδίων, ἅπερ ἤρξαντο διανέμοντες εἰς τὸ ὀρθόδοξον ἐκκλησίασμα· καὶ πρὶν ἢ οἱ λαβόντες, ἀναφυλλίζοντες ταῦτα, ἐννοήσωσι περὶ τίνος προῦκειτο, οἱ δύο τολμητῆται ἐγένοντο ἄφαντοι. Τὸ ἐν λόγῳ φυλλαδίον δὲ, φέρον τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐρχου καὶ Ἴδε» καὶ ἀριθμὸν 1 (ὅπερ σημαίνει ὅτι ἔπεται συνέχεια), γνωστοποιοῦν τὴν ἐν Κοντοσκαλίῳ ὑπαρξίν «ἑλληνορρυθ-

μου Καθολικῆς ἐκκλησίας» καὶ ἑτέρας τοιαύτης ἐν Μόδι Χαλκηδόνος, ἐπαναλαμβάνει, διαλογικῶς, τὰ συνήθη προσπλυτιστικά ἀναμασσήματα τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας· ὅτι δηλ. οἱ ὀρθόδοξοι, προσερχόμενοι εἰς ταύτην, δὲν θὰ θυσιάσωσι τὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα τοῦ ἔθνους των καὶ τοὺς ἐξωτερικοὺς των τύπους τοὺς τόσον σεβαστοὺς διὰ τὴν ἀρχαιότητά των, οἵτινες «διὰ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν εἶναι τὸ πᾶν»· καθόσον ὁ παπισμὸς εἶναι συμβιβαστικώτατος ἐπὶ πάντων τῶν λοιπῶν σημείων, εἰς ἕν τι μόνον ἐξαρκούμενος, εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ πάπα ὡς ἀνωτάτου, ἀπολύτου καὶ βλάστητου δεσπότης συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπαναλαμβάνεται, δηλονότι, ὑπὸ τοῦ παπισμοῦ, αὐτολεξεῖ σχεδὸν, ἡ βλάσφημος πρότασις ἡ ἐξεληθοῦσα τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰ παμμίαρα χεῖλη τοῦ διαβόλου, ὅτε, πειράζων τὸν Σωτῆρα ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἔλεγεν αὐτῷ, ἐπιδεικνύς τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν· «ταῦτα πάντα σοὶ δώσω, ἂν πεσῶν προσκυνήσῃς με». Παρνεύεται δ' ἄμα, ζιζανιακῶς, ἐν τῷ φυλλαδίῳ, ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι, προσερχόμενοι εἰς τὴν Οὐνίαν, δὲν θὰ ὑπόκεινται εἰς ὑποχρεωτικὴν διατίμησιν τελῶν διὰ τὰς ἱεροπραξίας των, ἐκτὸς ἐὰν θέλωσι «τελετὴν μεγαλοπρεπεστέραν τῆς συνήθους».

Ἡ μωρὰ καὶ παιδαριώδης, ὅσον καὶ σκανδαλώδης, αὕτη πράξις, τῆς ὁποίας πρωταγωνιστὰι τυγχάνουσιν οἱ ἐν Χαλκηδόνι πῆξαντες τὴν παρ' ἡμῖν κεντρικὴν ἔδραν των Γάλλοι μοναχοὶ Assomptionistes, οἱ διάσημοι καταστάντες ἐν τῇ ἀνοσίᾳ τέχνῃ τοῦ συνδαυλίζειν τὰς ἐμφυλίους διενέξεις καὶ προκαλεῖν σκάνδαλα καὶ ταραχὰς, ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ καταδικασθέντες εἰς διαρκῆ ἀειφυγίαν ἀπὸ τῆς ἰδίας πα-

τρίδος, ὡς ἐπιζήμια καὶ κακοποιὰ στοιχεῖα ἐπικίνδυνα διὰ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς, ἢ τοιαύτη, λέγομεν, μωρὰ καὶ παιδαριώδης, ὅσον καὶ σκανδαλώδης, πράξις, οὐδαμῶς ξενίσασα ἡμᾶς, διεγείρει ἀπλῶς τὸν βαθύτατον ἡμῶν οἶκτον.

Ὁ οἶκτος ἡμῶν οὗτος δὲν ἀπευθύνεται ὅμως πρὸς τὰ ἀκαταλόγιστα νευρόσπαστα, τὰ ὁποῖα, «σκευῆ ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν» ἐπὶ τούτῳ ἀκριβῶς τῷ σκοπῷ διαπλάττονται καὶ διαπαιδαγωγοῦνται, ὅπως, δηλαδὴ, «ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ... ὡς χαλκὸς ἠχῶν καὶ κύμβαλον ἀλαλάζον», ὧσιν οἱ φορεῖς καὶ κήρυκες τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀντευαγγελικῶν ἀξιώσεων τῶν παπῶν τῆς Ρώμης Ἡ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν Παρισίοις γενομένη διάλεξις, ὑπὸ τοῦ πρῶτον γάλλου ὑπουργοῦ κ. Lanesan, περὶ τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ δράσεως καὶ τοῦ ἀληθοῦς σκοποῦ τῶν ὀργάνων τοῦ παπισμοῦ, τῆς ὁποίας διαλέξεως περίληψιν καταχωρίζομεν ἐν τῷ παρόντι τεύχει τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ ἐφ' ἧς ἡ μυσαρὰ ἐν Κοντοσκαλίῳ ἀπόπειρα, λίαν ἐπικαίρως, ἐπιχέει νέον φῶς, διαλύει μετὰ κύρους πᾶσαν περὶ τοῦ ἐναντίου ἀμφιβολίαν.

Ἀλλὰ, πρωτίστως καὶ κυρίως, ὁ βαθύτατος ἡμῶν οἶκτος ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς πραγματικοὺς ἐνόχους, πρὸς τοὺς ἡγουμένους τῆς παρὰ τὸν Τίβεριν Ἐκκλησίας, οἵτινες, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς μεγαλαυχοῦντες ἰσχυρίζονται ὅτι μόνοι διετήρησαν, ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ ἀρχηγόνῳ ἀγνοίᾳ, τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν, οὐδαμῶς ὀκνοῦσιν ἵνα, ἀνευ καὶ τοῦ ἐλάχιστου δισταγμοῦ, χρησιμοποιῶσιν ἀναφανδὸν, urbi et orbi,

καὶ δὴ ἐν ὀνόματι τοῦ Θεανθρώπου, τὸ ψεῦδος, τὴν κιβδηλίαν καὶ τὴν ἀγυρτείαν. Φοβούμενοι ὁμῶς ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὸ φῶς τῆς ἀληθείας — καίπερ ἡ ἀλήθεια ἐστὶν ὁ Χριστὸς — δὲν τολμῶσι νὰ παρουσιασθῶσι παρὰ τοῖς λαοῖς ἐκείνοις, ὧν ἐπιβουλεύονται τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν, ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν μορφὴν καὶ στολὴν, ὡς κάλλιστα εἰδότες τὸν ἀποτροπιασμόν, ὃν προκαλεῖ καὶ ἡ ἀπλῆ αὐτῶν ἐμφάνις. Ἀλλὰ, περιβαλλόμενοι τὴν πανοπλίαν τοῦ διαβόλου, τὸ ψεῦδος, μεταμφιέζοντες δὲ, ὡς ἐν Ἀπόκρῳ, τὰ ὄργανά των διὰ τοῦ σχήματος τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν καὶ ἐπιβάλλοντες αὐτοῖς, πρὸς τὸ θεαθῆναι, τὴν ἀπομίμησιν τοῦ τελετουργικοῦ μέρους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, βαυκαλίζονται ὑπὸ τῆς αὐταπάτης (τῆς προδιδούσης τὸ μέτρον τῆς διαυγείας καὶ τῆς ἀντιληπτικότητος τοῦ νοῦς αὐτῶν) ὅτι διὰ τοιούτων μικροκουτοπονήρων τεχνασμάτων — τῶν μόνοις τοῖς ἐξ ἐπαγγέλματος φαύλοις καὶ ἀγύρταις προσιδιαζόντων — θὰ κατωρθώσωσι νὰ φενακίσωσι τὸν ὀρθόδοξον ἑλληνικὸν λαόν, διὰ τὸν ὁποῖον, κατὰ τὰς ἰδέας αὐτῶν, «οἱ τύποι εἶναι τὸ πᾶν» καὶ ὅτι οὕτω θὰ ἄρξωνται ἐπὶ τέλους, μετὰ ὑπερχιλιετῆ προσδοκίαν, προσλαμβάνοντα σάρκα καὶ ὀστά τὰ περὶ ἀναστηλώσεως, ὑπὸ χριστιανικὸν τύπον, τῆς παγκοσμίου μονοκρατορίας τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρικῆς Ρώμης ὄνειρά των.

Δὲν ἐνέκυψαν, φαίνεται, «οἱ δούλοι τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ», οἱ οὐδὲν μαθόντες καὶ οὐδὲν ἀπομαθόντες, καθῶς καὶ οἱ ὄπαδοι αὐτῶν, εἰς τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας. Διότι, ἄλλῳς, θὰ ἐγίνωσκον ὅτι ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὰς ἀντευαγγελικὰς καὶ ἀντικανονικὰς ἀξιώσεις των, οὐδ' ὅτε, ἐν τῷ λα-

τινοκρατουμένῳ Βυζαντίῳ, ὁ ἐπίσημος ἐπίτροπος τοῦ πάπα καρδινάλιος Πελάγιος ἐθέσπιζε τὴν θανατικὴν ποινὴν κατὰ παντὸς ὀρθοδόξου κληρικοῦ ἢ λαϊκοῦ, μὴ ἀναγνωρίζοντος τὸν πάπαν, καὶ μὴ μνημονεύοντος ἐπ' ἐκκλησίας τοῦ ὀνόματός του. Θὰ ἐγίνωσκον οἱ παρὰ τὸν Τίβεριν, ὅτι ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὰς παπικὰς ἀξιώσεις, οὐδ' ὅτε οἱ Βυζαντινοὶ Αὐτοκράτορες ἐπίεζον αὐτὸν, χάριν ὑλικῶν ὠφελημάτων, πρὸς τοῦτο, ἅτε τῶν παπῶν ὑπισχνουμένων πρὸς αὐτὸν, καταποντιζόμενον, σανίδα σωτηρίας, ἐπὶ τῷ ὄρω τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς ἐξουσίας τῆς «λατινικῆς καλύπτρας» ἐν τῇ πρώτῃ ἔδρᾳ τῆς Ὀρθοδοξίας. Θὰ ἐγίνωσκον οἱ παρὰ τὸν Τίβεριν, ὅτι ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαὸς, ἐν Κύπρῳ, ἐν Κρήτῃ, ἐν ταῖς λοιπαῖς νήσοις καὶ ταῖς παραλίοις χώραις τοῦ Αἰγαίου καὶ Ἰονίου πελάγους, προέκρινε, κατὰ τοὺς μακροὺς αἰῶνας τῆς Φραγκοκρατορίας, νὰ μαρτυρῇ καὶ νὰ σφραδάζῃ μᾶλλον ὑπὸ τὸ χαλύβδινον πέλημα τοῦ παπικοῦ ζυγοῦ, παρὰ νὰ ἀπεμπωλήσῃ τὴν ὀρθόδοξον αὐτοῦ συνείδησιν. Θὰ ἐγίνωσκον, ὅτι ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὸ ποίμνιον αὐτῆς ὑπέστησαν καρτερικῶς, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ θείου Λυτρωτοῦ, ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας ὅλας ἄχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, τοὺς ἐμπτυσμοὺς, τοὺς κολαφισμοὺς, τὰς μαστιγώσεις, τὴν χολὴν καὶ τὸ ὄξος, τὸν σταυρικὸν θάνατον, δι' ὧν δὲν ἔπαυσε νὰ ἀνασταυροῖ αὐτὴν, ἐν πάσῃ προσφῶρῳ εὐκαιρίᾳ, ἡ Ρωμᾶνα Ἐκκλησία καὶ πάντες οἱ ὑπὸ τοῦ πνεύματος αὐτῆς μορφούμενοι καὶ διαπνεόμενοι εἰς πάσας τὰς ὑπούλους προσκλήσεις καὶ ὑποσχέσεις τοῦ παπισμοῦ μίαν καὶ μόνην δεῖποτε καὶ ἀπαρεγκλίτως διδόντες ἀπάντησιν,

τὴν τοῦ προφητάνακτος «ἐξελεξάμην παραρριπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἀμαρτωλῶν».

Ταῦτα πάντα τὰ ἱστορικὰ διδάγματα, ἃν ἐγίνωσκον καὶ ἐμελέτων οἱ παρὰ τὸν Τίβεριν, δὲν θὰ προεκάλουν ὅλως περιττὰ σκάνδαλα «πλανῶντες καὶ πλανώμενοι», φανταζόμενοι ὅτι δι' ἐνὸς ἢ διὰ μυριάδων φαρισαϊκῶν φυλλαδίων θὰ ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ καὶ σκιὰ κἂν ἐκείνων, ἅπερ τόσον διακαῶς ὄνειροπολοῦσιν.

Ἐὰν ὅμως εἰλικρινῶς καὶ εὐαγγελικῶς ἐπιποθῶσι τὴν κατὰ Χριστὸν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, περιττὴ ὅλως ἢ προσφυγὴ εἰς μέτρα ἥκιστα μὲν συνάδοντα πρὸς τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν, πάντῃ δὲ ἀνεπιτήδεια πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ποθουμένου καὶ μόνον ἀνεξιτήλως κηλιδοῦντα τοὺς εἰς ταῦτα ἐκτρεπομένους. «Ἀποθέμενοι πᾶσαν κακίαν καὶ πάντα δόλον καὶ ὑποκρίσεις, μὴ περιπατοῦντες ἐν πανουργίαις, μηδὲ συγκοινωνοῦντες τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάροποις τοῦ σκότους», ἀποσκορακίσαντες δ' ἅμα τὸν τυφῶδη καπνὸν τῶν ἀναμνήσεων τῆς ἐθνικῆς Ρώμης, καθὼς καὶ «πᾶσαν κοσμικὴν ἐπιθυμίαν», οἱ ἐπίσκοποι τῆς παλαιᾶς Ρώμης ἀρκεσθήτωσαν, ἵνα ὧσι πρῶτοι ἐν ἰσοῖς, μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, συνῶδὰ πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὰς ἀποστολικὰς καὶ πατρικὰς διατάξεις, ἐπανερχόμενοι ἐπὶ τῇ βάσει τούτων, ἀπλῶς καὶ καθαρῶς, εἰς τὸ πρὸ τοῦ Σχίσματος τῶν Ἐκκλησιῶν δογματικὸν καὶ κανονικὸν ἐκκλησιαστικὸν καθεστῶς. Ἴδου ἡ πλατεῖα καὶ βασιλικὴ ὁδὸς ἢ ἄγουσα εἰς τὴν ποθεινὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν.

«Τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν».

